

[Per Stig Møller]

begyndelsen af 1980'erne, men kun et par år tilbage i processen.

Mens USSR taler om nedrustning og truer os, som de gjorde omkring dobbeltbeslutningen, dersom vi gør, hvad det selv har gjort, så fortsætter denne magt sine udvidelser og sine moderniseringer. Det må naturligvis høre op. Det har USSR ikke råd til, og det har vi heller ikke. Verden skal have nedrustning, men verden skal også have fred.

Som Sjevardnadse sagde i sin samtale med nogle af os her fra Folketinget den 21. september 1988, virker tillidsfaktorerne ikke uden nedrustningsresultater. Vi er på vej mod begge dele. Så meget desto mere grund er der til ikke at forivre sig. Vi befinder os i en fase, hvor vi møjsommeligt og fantasifuldt skal udnytte alle muligheder for at få reel nedrustning og mere sikkerhed, men dette lykkes ikke uden sammenhold inden for vores alliance. Det har fortiden vist.

Vi er nu i gang med forhandlinger inden for det konventionelle område, og både Øst og Vest har fremsat forslag til, hvordan asymmetrien ophæves og forsvarssystemerne omlægges i mere defensiv retning. Det er tydeligt, at disse forhandlinger vil tage tid, og derfor kan vi ikke på det atomare område med ét levere gaver, for disse vil nemt komme til at gribe ødelæggende ind i bestræbelserne på at nå et godt og afbalanceret resultat.

Vores konventionelle underlegenhed stiller os ikke netop gunstigt på det atomare felt. Vi har accepteret denne underlegenhed med henvisning til, at et stort og stærkt konventionelt forsvar er for dyrt for os, og til, at vi derfor har det afskrækkende atomvåben, som vi har sammensat sådan, at det findes på forskellige forsvarsniveauer. Det har socialdemokraterne i NATO også givet udtryk for, idet de i deres erklæring fra november 1988 i punkt 10 siger, at de vestlige nationer må øge deres samarbejde på det konventionelle forsvarsfelt for at opretholde adækvate konventionelle styrker i fremtiden. Og så kommer det vigtige: »Inadækvate konventionelle styrker øger afhængigheden af nukleare våben og formindsker tilliden til vor fælles vilje og evne til at holde fast i vores stræben efter sikkerhed på lang sigt.«

Dette punkt 10 er vi enige i. Der er altså her også hos socialdemokraterne i NATO en forståelse for sammenhængen mellem det konven-

tionelle og det atomare, og jo ringere det konventionelle er, jo mere nødvendigt er det atomare. Piller vi nu den ene del ud, fordi vi lader hånt om den større sammenhæng, kan vi komme for skade at skabe større usikkerhed i Europa – således som socialdemokraterne sagde i november – selv om det var det modsatte, vi ville.

Forsvaret, også den atomare del af det, skal ses i sammenhæng, og derfor skal det være igennem grundige drøftelser af hele sammenhængen og alle dens elementer, vi skal nå frem til en aftale med Warszawapagten, som kan bringe nedrustningen videre. Vi bringer gerne antallet af kortrækkende atomvåben og antallet af slagmarksvåben og artillerigranater ned, men vi må gøre det velovervejede, afvejede gensidigt og asymmetrisk. Vi ønsker resultater med sikkerhed og ikke resultater uden sikkerhed. Den slags hovmod har nemlig ikke meget med sikkerhedspolitik at skaffe.

Derfor agter vi at fastholde det forhandlingsforløb, som vi har været med til at vedtage i NATO, og som netop er gået i gang, så meget desto mere, som vi netop nu sidder i det særlige sikkerhedspolitiske udvalg og venter på den rapport, som SNU forventes at udarbejde om spørgsmålet. Når den foreligger, kan udvalget afslutte sit arbejde på hele dette område.

På den baggrund skal jeg anbefale, at man stemmer for den af os i fællesskab fremsatte dagsorden, der sikrer en fornuftig løsning på disse problemer.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

I håb om ikke at blive misforstået af den konservative ordfører skal jeg gøre opmærksom på, at vi så stærkt som muligt må tilbagevise den påstand, den konservative ordfører kom med om, at der skulle være en ny alliance mellem Socialistisk Folkeparti og Fremskridtspartiet inden for det forsvarspolitiske område. Det tror jeg at alle andre end den konservative ordfører er klar over.

Når vi har været noget forundrede over dette nye motiverede dagsordensforslag, er det jo på grund af dets indhold. Vi ser, at der er sket nogle forandringer fra i går til i dag. Det er det eneste, vi har gjort opmærksom på, og vi har så konstateret, måske lidt mere teoretisk, hvad årsagen er til, at udenrigsministeren har måttet ændre holdning.